

Zondagmorgen 20 September 2020

Op de Vlietweg stonden vroeger, voor 1960, zeventien boerderijen waarvan er nu nog drie in bedrijf zijn. In het kleinste boerderijtje woonde 'Tante Jet' samen met haar man Jan van der Elst. Ze hadden wat koetjes, een varken, een hit om de kar voort te trekken een haan en een stel rondscharrelende kippen. Als kind vond ik haar altijd al bijzonder. Ze was in de Eerste Wereldoorlog vanuit België naar Nederland gekomen en heette Henriëtte van den Aertenrijk. Ook was ze de eerste vrouw die in een Dafje naar de kerk kwam rijden.

Toen ik later op de Vliet kwam wonen, ging ik nog wel eens een kopje thee bij haar drinken. Een voordeur was er in dat kleine huisje niet en na 'Volluk' geroepen te hebben liep je via een achterdeurtje de keuken binnen. Het was alsof de tijd had stilgestaan. Oude meubels, een pluche tafelkleed, een kastje met portretjes en prulletjes, een grote hangklok, de deur naar de kelder, de bedstee en de poes Carola, haar aanspraak.

In een hoekje voor het raam zat Tante Jet heel tevreden in haar leunstoel, uitkijkend op de weilanden. Op een keer vroeg ik haar: "Tante Jet, voel je je niet erg eenzaam?" - Jan was inmiddels overleden en kinderen hadden ze helaas nooit gekregen). "Och kind" zei ze "Ik heb de Heer bij me, wijzend op het grote Heilig Hartbeeld in de hoek, en mijn herinneringen."

Wat een tevredenheid. Dit is me altijd bijgebleven. Tevreden zijn met wat je hebt, niet kijkend naar die mooie grote boerderijen om je heen, maar tevreden zijn met jouw huisje en jouw bedrijfje. En tegelijk je burens hun grote boerderijen, met wel vijftig koeien, van harte gunnen.

Een ander iets gunnen en tevreden zijn... misschien hadden de werkers van het eerste uur uit het evangelie dáár aan moeten denken, toen de laatsten net zoveel loon kregen als zij, terwijl zij maar één uur gewerkt hadden.

Ali van Leeuwen vlietweg10@gmail.com

Een fijne Zondag in gezondheid wensen Eva, Jan en Ali

